

»Hvornaar?«

»Det maa have været kort Tid efter, at han forlod os i Italien. Maaske har den Dame hørt til det Rejseselskab, han saa hurtigt blev træt af.«

»Det veed jeg ingenting om.«

»Naa, det kan jo ogsaa være lige meget. Det blev sikkert ikke fortalt os for at glæde os, men jeg tror alligevel, det har beroliget Jytte at vide, at Dihmer saa hurtigt trøstede sig. Hun taler nu ganske ligefrem om ham. Jeg tror i Grunden ikke hun tænker meget paa ham mere. — Hvad synes du forøvrigt om Jyttes Udseende?«

»Hun var maaske lidt matøjet idag; men det behøver jo ikke at betyde noget. Det er naturligvis kun godt, at I er taget paa Landet nu, da Varmen er kommen. Det har I vist begge to trængt til.«

»Ja, det var ganske nødvendigt at komme bort. København virkede helt ødelæggende paa Jyttes Humør. Jeg kunde tilsidst ikke drive hende udenfor en Dør. Al den Venlighed, der vistes hende af vore Venner og Bekendte, pinte hende i den yderste Grad. Du maa dog ogsaa have mærket det, Asmus.«

»Naa ja — hun har undertiden kunnet blive lidt bitter. Men ellers sporer jeg ingen Forandring paa hende. For et Øjeblik siden løb hun jo om paa Græsplænen her og legede med en Hundehvalp som om hun endnu var atten Aar.«